

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **K. G. i D. C.**

skazanych z art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 207 § 2 k.k. i art. 148 § 2 k.k. pkt 1 w zw. z art. 11 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 marca 2023 r.,

wniosku skazanego D. C. o wyłączenie SSN Andrzeja Tomczyka

postanowił:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w Bielsku Białej w sprawie III K 117/18 skazał K. G. i D. C. na karę łączną 15 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 207 § 2 k.k. i art. 148 § 2 pkt 1 w zw. z art. 11 § 3 k.k. Na skutek apelacji obrońców skazanych i prokuratora wyrokiem z 18 marca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie II Aka 116/20 zmienił wyrok i podwyższył wymierzoną karę do 25 lat pozbawienia wolności. Kasacje od wyroku sądu odwoławczego wnieśli obrońcy skazanych. Obrońca skazanego D. C. zaskarżył wyrok w całości na korzyść skazanego i zarzucił wyrokowi rażące naruszenie prawa procesowego i materialnego mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, m.in. art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 207 § 2 k.k. i art. 148 § 2 pkt 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k., nadto zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść zaskarżonego

orzeczenia, a w szczególności art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowiek i podstawowych wolności w zw. z art. 41 § 1 i 2 k.p.k. oraz rażące naruszenie prawa procesowego i materialnego mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1,2,3, k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. W treści uzasadnienia kasacji obrońca skazanego wskazał, że w apelacji postawiono zarzut naruszenia art. 45 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności w zw. z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. polegające na niezagwarantowaniu skazanemu prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu, gdyż w jego składzie orzekał sędzia powołany na urząd sędziego na wniosek KRS ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych zaś sąd odwoławczy się do tego zarzutu nie odniósł. Sprawa w Sądzie Najwyższym została zarejestrowana pod sygnaturą IV KK 505/22.

W piśmie z 9 grudnia 2022 r. skazany D. C. złożył wniosek o zmianę wyznaczonego do rozpoznania sprawy o sygn. akt IV KK 505/22 sędziego SSN Andrzeja Tomczyka. W treści pisma wskazując jedynie, że powodem żądania jest treść zarzutów kasacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wyłączenie SSN Andrzeja Tomczyka od orzekania w sprawie o sygn. akt V KK 505/ 22 nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na podstawie art. 41 k.p.k., niezależnie od przyczyn określonych w art. 40 k.p.k. sąd wyłącza sędziego na jego żądanie lub na wniosek strony, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie. Instytucja wyłączenia sędziego unormowana w art. 41 § 1 k.p.k. umożliwia rozpatrywanie sytuacji wykraczających poza taksatywnie określone w art. 40 k.p.k. zdarzenia powodujące wyłączenie sędziego od rozpoznania sprawy z mocy prawa. Przepis ten ma charakter

gwarancyjny, zabezpieczający przebieg rzetelnego procesu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego trafnie zwraca się uwagę, że zobiektywizowaniu oceny bezstronności sędziego w danej sprawie pomaga odwołanie się do przeciętnego, rozsądnie myślącego, zewnętrznego obserwatora procesu (tak: wyrok SN z 25 lutego 2009 r., sygn. II KK 249/08). Twierdzenie o bezstronności sędziego musi być bowiem wykazane i racjonalnie uzasadnione. Wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie nie może być jedynie hipotetyczna, lecz musi nosić cechy realnej i konkretnej, a nadto istnieć obiektywnie i poddawać się zewnętrznej weryfikacji oraz ocenie, a nie być tylko subiektywnym przekonaniem określonej osoby (*tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 29 grudnia 2022 r., sygn. akt I Zo 36/22*). W przedmiotowej sprawie nie sposób odnieść się do wątpliwości wpływających na bezstronność sędziego bowiem z treści wniosku nie wynika na jakie okoliczności powołuje się skazany, zaś ich ocena nie jest możliwa jedynie na podstawie lakonicznego odwołania się do treści zarzutów kasacyjnych, bez wskazania na czym konkretnie owa wątpliwość co do bezstronności polega.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.